

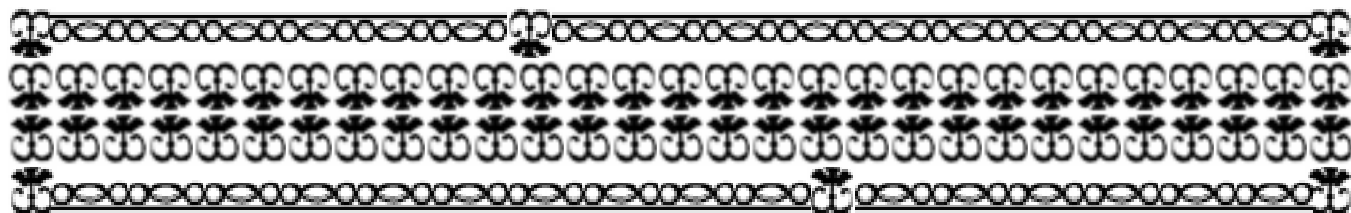
noscând că al patimilor stăpânitoriu este cel bun credincios gând.

CAP 18

Gi nu numai celor dinlăuntru și celor din afară dureri, pentru care, pentru bună-credință dându-și trupurile durerilor, aceia nu numai de cătră oameni să laudară, ci și de dumnezeiasca parte să învredniciră și, ca să aibă pace limba și buna legiuire, cea de moșie, înnoind, au încungiurat pre vrăjmași și tiranul Antioh, și pre pământ s-au certat, și murind să căzneaște, pentru că, deaca nimică întru nimică nu putu să îndeamne pre ierusalimnteani a păgâni și din ceale de moșie obiceaie a-i scoate, atuncea, rădicându-să de la Ierusalim, au oștit asupra persilor. Și zicea maica celor 7 copii, cea dreaptă, și aceastea cătră fii, că: „M-am născut fecioară curată, nici am călcat părinteasca casă și păziiam cea zidită coastă. Nu m-au stricat pre mine stricătoriu din pustiiu sau stricătoriu la câmp, nici mi-au vătămat ceale curate ale fecioriei vătămătoriu cel amăgitoriu, șearpele, ce am așteptat vreamea vârstei cu bărbat și, aceștia de vârstă fiind, au murit tatăl fericit, dară, pentru că cel al bunilor feciori traiu trăind, vreamea cea a făr' de feciori n-au ajuns a să chinui; carele învăța pre noi, încă

fiind împreună cu noi, leagea. Și prorocii, pre Avel, cel ce s-au omorât de Cain, cetea noao, și pre Isaac, cel ce să da jertvă, pre Iosif cel din temniță. Și zicea noao pre cel răvnitoriu Finees și învăța pre noi pre cei din foc, Anania și Azaria și Misail, slăvia și pre cel din groapa leilor, Daniil, pre carele fericiia; și pomenea noao scriptura Isaiei, zicând: «Macar prin foc de vei treace, văpaia nu te va arde»; pre cel de cântări scriitoriu, David, ne cânta noao, zicând: «Multe sânt năcazurile dreptilor». Pre Solomon pilduia noao, zicând: «Lemnul vieții, la toți cei ce fac voia Lui». Pre Iezechiil adeveria, zicând: «Au trăi-vor oasele ceale uscate aceastea?» Iară cântarea carea au învățat Moisi n-au uitat, învățând și zicând: «Eu voi uide și a trăi voi face. Aceasta e viața voastră și îndelungarea zilelor». O, amară cea de atuncea zi, și nu amară când cel amar tiran al elinilor, foc ațâțând la căldări cumplite, și cu unde mâinii aducând preste pavăză, și toate caznele lui preste cei șapte copii ai avramiiancii, și de luminile ochilor i-au orbit și limbile le-au tăiat și cu munci de multe fealiuri i-au omorât, pentru carele cea dumnezeiască certare certat-au și va certa pre acel păgân; iară avramiei copiii cu cea purtătoare de biruință maică la cinul părinților împreună petrec, suflete curate, fără de moarte, luând de la Dumnezeu, la Care e mărirea în veaci! Amin!

RUGĂCIUNEA LUI MANASI, ÎMPĂRATULUI IUDEI, CÂND ERA ROB ÎN VAVILON

Doamne Atotputearnice, Dumnezeuul părinților noștri, al lui Avraam și al lui Isaac și al lui Iacov și al seminției lor ceii dreapte, Carele ai făcut ceriul și pământul, cu toată podoaba lor, Cel ce ai legat marea cu cuvântul poruncii Tale, Cel ce ai încuiat adâncul și l-ai pecetluit pre el cu înfricoșat și slăvit numele Tău, de Carele toate să tem și să cutremură de fața puterii Tale, că nesuferită e mare cuviința mării Tale și nerăbdată mânia îngrozirii Tale, ceii asupra păcătoșilor. Și nemăsurată și neurmată e mila făgăduinții Tale. Că Tu ești Domnul cel Înalt, milosârd, îndelung răbdătoriu și mult-milostiv, și-Ți pare rău de răutățile oamenilor. Tu, Doamne, după mulțimea bunătății Tale, ai făgăduit pocăință

și iertare celor ce greșesc Ție și, cu mulțimea îndurărilor Tale, ai hotărât pocăință păcătoșilor spre mântuire. Tu, dară, Doamne Dumnezeuul puterilor, n-ai pus pocăință dreptilor, lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov, celor ce n-au greșit Ție, ci ai pus pocăință asupra mea, păcătosului, pentru că am greșit mai mult decât numărul năsipului mării. Înmulțitu-s-au fărădelegile mele, Doamne, înmulțitu-s-au fărădelegile mele și nu sânt vreadnic să privesc și să văz nălțimea ceriului, pentru mulțimea nedreptăților mele. Împilat sânt de multă legătură de fier, cât nu-mi pociu rădica capul meu și nu easte slăbire. Pentru că am întărâtat mânia Ta și rău înaintea Ta am făcut, nefăcând voia Ta și nepăzind poruncile Ta-

le. Și acum plec genunchile inimii, trebuindu-mi bunătate de la Tine. Greșit-am, Doamne, grășit-am, și fărădelegile mele eu le știu, ci mă cuceresc rugându-mă. Slăbește-mi, Doamne, slăbește-mi și nu mă piarde pre mine cu fărădelegile mele, nici în veac fiind mânia, să nu Te uiți la răutățile mele, nici să mă osândești întru ceale

mai de jos ale pământului. Pentru că Tu ești, Dumnezeule, Dumnezeul celor ce să pocăiesc. Și întru mine să arăți toată bunătatea Ta. Că, nevreadnic fiind, să mă mântuiești, după multă mila Ta. Și Te voi lauda totdeauna în zilele vieții mele, că pre Tine Te laudă toată puterea îngerilor și a Ta este mărirea în veacii veacilor! Amin!

Mulțămim Veacinicului și Preaputearnicului Dumnezeu, Care din bunăvoința Sa ne-au învrednicit, după început, de am ajuns și sfârșitul aceștii Sfinte Scripturi, adecă a Testamântului celui Vechiu.

